

כל מי שמאזין לאנשיהקולנוע הצעירים בארץ, לתיאוריות שהם מפתחים ולטענות שהם משמיעים, יכול לחשוב באמת ובתמים שלפניו עדת-אמנים נשבת, הראוייה לכל הכבוד וההערכה, והמסוגלת להתמודד בהצלחה עם מוצרי הקולנוע מכל מקום אחר בעולם — אילו ניתנה להם האפשרות.

ואומנם, אין ספק שכל עוד נשארת אמינות בתחום הריבור, היא מרשימה בהחלט. מה קורה כשצריך להפוך הלכה למעשה? זאת התברר בשבוע שעבר, כאשר המ' עצה לתרבות ולאמנות, יחד עם משרד ה' מסחר והתעשייה (שהוא בעצם הממונה ה' ישיר על הקולנוע הישראלי) חלקו את פרי סימה לטריטים הקצרים של השנה שעברה. כאשר קרא בנימין תמוז, יושב-ראש ועדת השופטים, את הטעמים עלה הירי על שפתיים מרוב סקרנות. ואז, חשכו אורות אולם קולנוע גת, ועימם גם עיני הצופים. **מחרת במוטולה.** זה התחיל עם סר' טון של ז'אק מוריקתמור על ציורי יוסל ברגנר, שלא הוסיף מאומה להערכה שכבר קיימת לצייר, לא הקנה לו כל מימד נוסף, ואפילו לא הציג השקפה מיוחדת של הבמאי על כל העניין כולו, פרט לרעיון, המעיף ללחת את הסרט במוסיקת מחרת.

זה נמשך עם סרט שדוף, שהתיימר להיות מאודיסוריאליסטי, על מטולה, סרט שכמהו מותר אולי לעשות במיסגרת לימודי-קולנוע, אך לא להציגו בפני קהל.

אחר-כך בא סיפור על נהג מונית, שאינו יודע כיצד להיפטר מנוסע פצוע, בשעת לילה מאוחרת, סיפור ש"עוקצו" היה ברור מראש. והדרך לעוקץ זה היתה ארוכה, לא-מעניינת ומשוחקת בצורה מפוקפקת.

הסרט היחיד שראוה תקוה כלשהי לגבי העתיד, הוא סרט בשם לנשום עמוק של יורם פורת. אומנם ארון מדי, לעיתים יומריני ר' מתנשא מדי, עם הרבה ליקויים טכניים, אבל בכל זאת נסיון להביע משהו מוגדר באמי צעים קולנועיים. לזכותו יכול יורם לפחות לומר כי זהו סרטו הראשון (להבדיל מאח' רים, הרואים את עצמם מנוסים ומתורגלים די הצורך).

אין ספק שצריך לתמוך ביוצרים הצעירים בקולנוע, לעודד ולכסות חלק מהוצאותיהם. השאלה המתעוררת, לאחר הסרטים הקצרים הללו היא: כיצד אפשר להביא גם כמה אנשים בעלי-כשרון שיעסקו בשטח זה?

פזונוס-תורס בירושלים

אני ירושלמי ("בן-יהודה", תל-אביב, ישראל) — טיול מ-אורגן בירושלים השלמה, עם צילומים משוכללים מאד של אדם גרינברג, תמליל המבטא את הסימפטיה הכנה של בחור ירושלמי טוב לעיר מולדתו, וסידרה של פיזמונים (חפר וולצר) שיארכו, בוודאי, ימים במיעד הפיזמונים, אם טרם עברו בדרך זו — ויבטיחו לסרט משיכה קופתית מסויימת. וזה בעצם הכל.

כי כל נסיון להתבונן קצת יותר ב"אני ירושלמי", עשוי רק לקלקל את הרושם. מדוע, למשל, מצא יהורם גאון צורך לקשט את הסרט ברחל צימרמן, המתהלכת בחיך סתום על פניה, כמונה ליוה ישראלית, שלא החליטה כלל מה היא רוצה להביע? אחד הצופים העיר בסוף ההצגה כי אפשר היה לוותר עליה ולהשתמש בפלאקט באותה מידה של הצלחה.

הקשר בין התמליל והתמונות אינו תמיד מן ההדוקים ביותר, איכות הצליל משתנה מדי פעם, וכל מי שמנסה למצוא — ולו גם סימן למצב הפוליטי-האנושי של עיר זו היום — יחפש זאת לשווא.

אבל מדוע יש בכלל צורך להתעמק? אם הפצה נפשכם בצרור תמונות של עיר הבריה, מתובלות בזכרונות-ילדות

גאון וצימרמן: מונה ליוה

משעשעים לעיתים, זהו הסרט בשבילכם. אינכם צריכים אפילו לדאוג אם אחרתם. אפשר לבוא באמצע, ולתפוס את ההתחלה בפעם אחרת. סדר הסצנות אינו מחייב.

מהפכו בשכר

הטורף ("ארמון-דויד", תל-אביב; צרפת) — ברפובליקה מר' כז'אמריקאית כלשהי, מתבשל מרד. המהפכנים מתכוננים לרצוח את נשיא המדינה ב' שעת ביקורו אצל פילגשו, באחוות כפר. אלא שהם אינם מוצאים במולדתם איש די מוכשר לביצוע המשימה, ומשום כך מזוזים למקום מומחה מן החוץ.

אבל בזה לא מסתיימת הפרשה, מסתבר כי המומחה אמנם ירצה, אבל את האשמה יטול נכדו של מי שהיה פעם נשיא-המדינה, יהפוך בכך לגיבור המהפכה החדשה. ככל שמתקדמת העלילה מסתבר כי במאי הסרט אינו מאמין במהפכות — אותן הוא מציג כרצח המוני, שב' סופו משתנים השמות בשילטון, אבל לא השילטון עצמו. "הטורף" הוא יתר סרט מעניין מאשר סרט טוב. בסך הכל, מצליח הסרט להעביר את הבשורה שלו בצורה משכנעת, וחווה ג'ובאני, סופר שהפך לבמאי, עשוי, כנר' אה לקומם נגדו את כל מהפכני הטרקלין למיניהם.

לינו ונטורה, בדמות הרוצח, מוכיח את כל גיבורי ה' מערב, הקשוחים, העקשנים, הבלתי-מינוצחים, שהם על אף

הטורף ונטורה: רוצח מוסרי

מלאכתם, מוסריים מאוד, לפי קנה-המידה הפרטי שלהם, ומוסיף לא מעט לאווירה הדחוסה של הסרט עצמו.

השמרכלב הפורנוגרף

הופ... עברנו דירה ("פאר", תל-אביב; ארצות-הברית) — קו' דם כל, זה סרט-קופה. אלויט גולד מתלבש ומתפשט כליכך הרבה פעמים, שאף נערה ראוייה-לשמה לא תרצה להחמיץ את ההצגה. ואילו ה' גברים מקבלים פיצוי נאות, כאשר הנורות פרינטיס, ויית ועוד כמה כוכבניות ידועות-פחות, אבל בעלות נתונים מתקבלים בהחלט על הדעת, מתחרות מדי פעם עם גולד, מי מתפשט מהר יותר.

כל זה נעשה באווירה מבודדת של בדיחה גסה מן הסוג הבא: גולד צופה במלכת-יופילשעבר, המניקה את תינוקה והחזה החשוף שלה מעורר בו מייד את הדמיון הפורה. כשהוא מתבונן בה שוב, הנה צמח לה — שד שלישי. בעצם, כל הסיפור כאן הוא חסרי-חשיבות, העיקר שיש בו הרבה בדיחות להרבה כיוונים, על שוטרים מטומטמים ועל אזרחים הגונים, הקונים רובים על כל צרה שלא תבוא, על גברים המתחפשים לנשים ועל הורים המפליטים אמי-רות-שפר מיסטיית — בקיצור, כל מה שאפשר לדחוס לתוך סרט אחד, ולעזאזל ההגיון או הסיפור.

מה שנוגע למישהק, אלויט גולד הוא אלויט גולד, והרי זה סוד הצלחתו. פולה פרינטיס היא קומיקאית מוכשרת, הראוייה לתפקידים שמגיש יהוד, ואילו ג'ובאני ("ג'ואנה") הימים.

גולד והכלבה: ידידה אמיתית

ויית משתדלת לחקות את מרילין מונרו, ומשיגה כמה תוצאות מצחיקות בהחלט. בסיכום: אוסף בדיחות מתחת לחגורה, חלקן מוצלחות יותר, חלקן פחות, והכל בתוספת ישבנו החשוף של אלויט גולד. לזה קוראים הצלחת-קופה.

תדריך

תל-אביב

*** רכיבי היים (סטודיו, ארצות-הברית) — מסעותיו של אמריקאי משכיל שאינו מוצא את מקומו בין בני-מינו, ואינו יכול להשלים עם חיים בין פשוטיהעם. סרט מעניין ויוצא-דופן, עם מישהק מעולה של ג'ק ניקולסון.

*** פאטון (תל-אביב, ארצות-הברית) — בגיוגרפיה אינטליגנטית של גנרל, אשר נחשב ל"ילד הנורא" של הצבא האמריקאי המת-העולם. ישן, מוכר, אבל עדיין טוב.

*** האדם השלישי (פריס, אנ' גליה) — מותחן על רקע ויגה שלאחר מל' המת-העולם. ישן, מוכר, אבל עדיין טוב.

** בתו של ריאן (צפון, ארצות-הברית) — אהבון באירלנד של תחילת ה' מאה, בה נוחשת רוח המרד נגד אנגליה. ארון מדי, יומריני מדי, אבל מכיל כמה סצ'נות מרשימות שלא תישכחה במהרה, כמו דליית ארגוני נשק מים סוער בחשכת ה' לילה.

** המענג האדום (מקסיס, צר' פ) — מאחורי שוד ילומים מחוכם, מציג הבמאי ז'אן-פייר מלחיל את תורת החיים הפטליספית שלו, בסיוגון קולנועי מהוקצע. מישהק מרהיב של איב מונטאן, אילן דלון, ג'אן מריה וילונטה ואנדרה בורביל.

** מרכבות האלים (תכלת, גרמני' יח) — תעודון המנסה להוכיח, בשפה יבשה ובטיעונים שאינם תמיד משכנעים, כי ייתכ' נו חיים מחוץ לכדור-הארץ, אשר השפעתם ניכרת בתרבות ימינו.

ירושלים

** טורה טורה טורה (אורינו,

חיפה

*** סלח לי, אבל אתה נושך את צווארי (שביט, אנגליה) — רומן פור' לנסקי מציג פארוויה על סרטי צרפדים, משוחקת היטב. לבעלי חוש-הומור מאקאברי.

** הנועזים בעורף האוייב (הביי' רה, ארצות-הברית) — מלחמין שמטרתו לבדור, אם אפשר להתעלם מן האבסורד ש' עצם הריגת אנשים יכולה לשעשע, יש כאן לא מעט בידור, בזכותם האדיבה של שחקנים כמו דונלד סאתרלנד וטלי סאבאלס.

ארצות-הברית) — שיתורון (בסיגנון תעודי) של המאורעות אשר הביאו להתקפת היפא' גים נבמל-הפנינים עד להתקפה עצמה. הצד הפוליטי שטחי במקצת, לעומת זאת התכ' סיסים הקולנועיים בהתקפה עצמה ממש מדי-הימים.